

Belgen zijn lammeren: een reactie

Door Alexandra Colen

Uit: NUCLEUS, Jaargang 11, nr. 8 Oktober 2000, p. 3

Acht oktober was een heerlijke dag voor elke Vlaams Blokster. Het hing al maanden in de lucht dat de partij opnieuw ging winnen. Op 5 september was ik te gast in het VRT-programma *Bracke & Crabbé*. „Het Vlaams Blok gaat in Antwerpen naar 35 à 40 procent,” vertelde ik daar. „Waw!” reageerde Siegfried Bracke. De journalist die nooit uit het lood te slaan is, stond paf. Als men de video-opname herbekijkt, kan men zien dat hij het niet geloofde. Misschien dacht hij dat ik met zijn voeten rammelde.

Ook in mijn nieuwsbrief *Peper & Zout* schreef ik in september dat het VB op 40 procent afstevende. Het werd ‘slechts’ 33 procent. Vermoedelijk ligt dat aan geknoei met het elektronisch stemmen (ja dat meen ik) waarbij bepaald werd dat het VB niet boven maximum 33 procent mocht gaan. Zo bleef het VB immers op 20 zetels steken: te ver van de 28 die nodig zijn om de meerderheid in Antwerpen te breken.

Wie in Antwerpen woont en zijn ogen niet op zak had, wist al weken wat er op 8 oktober stond te gebeuren. „Er zijn zelfs migranten die voor het Blok kozen,” schruwde *De Standaard* vol ongeloof op 10 oktober. Ik bood *De*

Standaard reeds in januari 1996 een opinieartikel aan waarin ik daarop wees. De Vlaamse ‘kwaliteitskrant’ weigerde het stuk op te nemen, want „DS verleent geen forum aan Vlaams Bloksters”.

D a r o m
verscheen
het arti-
kel op
2 4
januari
1 9 9 6
i n
Gazet
v a n

Antwerpen. Ik vertelde over een allochtone kleurlinge uit Borgerhout die mij haar beklag was komen doen over de straatteur in haar buurt. Deze immigrante had haar Vlaamse buurvrouw uitgemaakt voor een ‘lam’ toen ze vernam dat die NIET voor het Vlaams Blok had gestemd. „De Belgen zijn lammeren,” was de analyse die zij gaf van het feit dat het VB in Antwerpen ‘zo weinig’ stemmen had behaald.

„Geef de migranten stemrecht om het Vlaams Blok te kelderen,” zegt Louis Michel, de domste aller Belgische ministers. „Voer het stemrecht voor migranten in, en het Blok verdwijnt onmiddellijk in de nevelen van de geschiedenis,” aldus ook Yves Desmet, de domste aller Belgische perscommentatoren. Doén, jongens. Dan verdwijnt de CVP in de nevelen van de geschiedenis en verdubbelt het VB zijn electorale score.

Daags na de verkiezingen botste ik nog op een migrante. Ze is Belg omdat ze met een Belg huwde en mocht dus gaan stemmen. „Ik heb op u gestemd,” vertelde ze, „en ook op de grote meneer van uw partij.” (Dewinter) Een half jaar geleden had ze me al verteld hoe geschokt ze geweest was door een homocampagne die het stadsbestuur voerde. Nu vertelde ze me een waarheid die men wat mij betreft in koeien van letters op het stadhuis mag hangen. Waarom had ze op ‘de grote meneer’ gestemd? Omdat „het minste wat men van de overheid mag verwachten, een beetje veiligheid en een beetje properheid op straat is.” De dinsdag na de verkiezingen ontmoette ik in de stad een zwarte man. Hij sprak

mij aan. „Ik heb voor u gestemd,” zei hij in perfect Nederlands. „Ik ben niet met alles akkoord van het Vlaams Blok. Maar zo kan dat hier in deze stad niet doorgaan.”

BELEDIGDE KIEZERS

„Het Vlaams Blok heeft geen bekwaame mensen,” hoor ik wel eens opperen. En de andere partijen dan? Is Mie Vogels bekwaam? Bert Anciaux? Senator Q? Marc Van Peel? Het verdict van de kiezers op 8 oktober was duidelijk: „De huidige bende is ONBEKWAAM. Geef het Vlaams Blok een kans. Slechter kan moeilijk.” De domheid van de Belgische politici zal het Vlaams Blok nog groter maken. Elke keer dat de hatelijke Jos Geysels, Karel De Gucht en Yves Desmet, de VB-kiezers komen uitschelden voor ‘racisten’, ‘zeikerds’ of ‘zageventen’ maken zij de band tussen het VB en zijn kiezers nog hechter. Wie ooit VB gestemd heeft, keert niet meer terug naar de andere partijen die hem uitgescholden hebben en die zijn vorige stem door een ‘cordon sanitaire’ opzettelijk hebben genegeerd. De beledigde kiezer vergeet niet. Bijgevolg kan het VB niet anders dan bij elke verkiezing groter worden.

De meest opvallende uitslag op 8 oktober was wellicht die in Stabroek. Daar hebben de VB-verkozenen zich de afgelopen zes jaar amper op het gemeentehuis vertoond en stuurden ze hun kat naar de raadszittingen. Het leverde de partij een winst op van 8 procent. Het VB wipte van vier naar zeven zetels en werd met 23 procent de grootste politieke formatie van de gemeente! Het VB wint blijkbaar zelfs als het NIETS doet!! Als Filip Dewinter de voorbije zes jaar de gemeenteraadszittingen in Antwerpen had geboycot, dan nog was hij vooruitgegaan op 8 oktober. Het VB wint, niet om wat het doet, maar omwille van datgene waarvoor het symbool staat.

Dit bewijst dat er iets fundamenteels aan de gang is in onze samenleving, iets dat de dimensie Vlaams Blok overstijgt. Misschien is het verschijnsel analoog aan wat er tien jaar geleden in Oost-Europa gebeurde: wij beleven het prille begin van een implosie van een op leugens gebouwd politiek bestel. Er is in Vlaanderen een burgerrevolte begonnen tegen het Belgische establishment. De stem op het Vlaams Blok is de aanzet van het burgerprotest dat een verrot bestel zal omverwerpen. In Antwerpen is reeds 33 procent in het verzet gegaan, in heel Vlaanderen reeds 15 procent. Dit is

een macht die niet meer te stuiten is. Er bestaat geen electoraal plafond voor het Vlaams Blok: *the sky is the limit*.

SPUGENDE POLITICI

Tien jaar geleden implodeerde het leugensysteem van de Sovjets in Oost-Europa. Decennia lang hadden de mensen er geleefd onder een regime waarin zij hun meningen niet durfden uiten uit vrees voor zware sancties. „Wij leerden,” zo getuigde voormalig Sovjetdissident Vladimir Boekovski op 10 juni op een colloquium (over de EU-sancties tegen Oostenrijk) in het Zwitserse Wettingen, „om onze opinies niet te uiten, tenzij via een soort geheimtaal. Wij

**We zullen wel
eens zien of de
kiezers het even
lang volhouden
proteststemmen
uit te brengen als
wij het volhouden
in hun gezicht
te spuwen**

(de dissidenten) ontwikkelden een techniek van praten met de mensen die ons in staat stelde om te ontdekken wat zij werkelijk dachten. Ik gebruikte deze techniek onlangs met een taxichauffeur in Londen, omdat ook in West-Europa vandaag mensen bang geworden zijn om te zeggen wat zij werkelijk denken. Zijn eerste instinct was omkijken in de taxi om te zien of niemand het kon horen en hij begon met het zinnetje: ‘Ik ben geen racist, maar...!’ Dat trof mij. Het was een typische reactie voor een Sovjet-burger destijds – dit is een slecht teken, een slecht symptoom. Daarom zijn alle opiniepeilingen fout, want de mensen zijn bang geworden om te zeggen wat zij werkelijk denken.”

Een stem voor het Vlaams Blok staat niet gelijk, zoals het establishment wil doen geloven, met een stem voor ‘onver-

draagzaamheid, leugen en dictatuur’. Een stem voor het Vlaams Blok is een symbool geworden voor de wens van de bevolking om terug *in de waarheid* te leven en een herstel te krijgen van ware democratie en meningsvrijheid. In de *double-talk* van het regime, waar de woorden het omgekeerde betekenen van wat zij werkelijk betekenen, worden alle partijen behalve het Vlaams Blok ‘democratische partijen’ genoemd. Het volk weet dat dit een leugen is. In de ogen van het volk is een stem voor het Vlaams Blok het symbool geworden van een stem voor de vrijheid, voor de democratie, en tegen de leugen. Elke stem voor het VB is gelijk aan een burger die tot het establishment roept: *Zwischen uns sei Wahrheit*. (Goethe)

Voorafgaand aan de verkiezingen van 8 oktober heeft het hele establishment, van VBO en VEV tot de vakbonden, van de ‘democratische’ partijen tot de media, van de universiteiten tot de kerken, gemobiliseerd tegen het VB. Een derde van de Antwerpenaars heeft hen een neus gezet in het stemhokje, de enige plaats waar zij nog kunnen zeggen wat zij werkelijk denken, zonder vrees voor represailles.”

De burger die door het establishment overladen wordt met scheldwoorden zoals ‘zeikerd’ of ‘fascist’, als hij het waagt op het VB te stemmen, bezorgde het Belgische establishment daarom op 8 oktober zijn zesde ‘zwarte zondag’ op rij. Geen ogenblik hebben wij aan die uitslag getwijfeld. Zes jaar geleden schreef mijn echtgenoot Paul Belien in zijn artikel ‘Op, naar een derde zwarte zondag’ (*Nucleus*, juni 1994): „De kiezers zullen Vlaams Blok blijven stemmen tot de dag komt dat men ermee ophoudt in hun gezicht te spugen. En als de politici denken *we zullen wel eens zien of de kiezers het even lang volhouden proteststemmen uit te brengen als wij het volhouden in hun gezicht te spuwen*, dan wil ik graag met ieder die het wenst de weddenschap aangaan dat de kiezers het uiteindelijk zullen winnen van hun spugende politici.”

SCHUTKRING

De wereldvreemdheid van een establishment dat niet begrijpt dat de burgers van Vlaanderen aan een opstand tegen het bestel begonnen zijn, was te lezen in de krantenkoppen voorafgaand aan 8 oktober. ‘Vlaams Blok botst in Antwerpen tegen plafond van kiezerspotentieel’ blokletterde op 30 september de *Financieel-Economische Tijd*, nog zo’n Vlaamse ‘kwaliteitskrant’ die weigert om

opinieartikels van Vlaams Blokkers op te nemen. ‘Groei van Blok in Antwerpen stopt’ verkondigde op 2 oktober *De Morgen*, de ‘kwaliteitskrant’ van Yves Desmet. In diezelfde krant kwam Agaley zelfverzekerd vertellen: „We hebben nog niet gewonnen. Maar we gaan wel winnen.”

Hoever ze er naast zaten, bleek op 8 oktober. Afgezien van lokale thema’s was er maar één werkelijke inzet van de verkiezingen: het behoud van het ‘cordon sanitaire’. De kiezer gaf zijn oordeel op een niet mis te verstane wijze: het VB

SP-parlementslid Paul Pataer, eiste dat MvM de prijs zou teruggeven die de organisatie enkele jaren geleden uit handen van de Liga ontving. „Die prijs was een bordje,” zei MvM-voorzitster Monique Verdickt, „als ze het terugwillen, mogen ze het komen halen.”

Intussen deed Pataer’s Liga het VB een proces aan om de partij financieel droog te leggen en aldus zijn werking te verlammen. Zelfs als dit gebeurt en het VB daardoor noodgedwongen verplicht zou worden om zijn activiteiten te staken, zal een verdere electorale opgang niet

The sky is the limit

sprong vooruit, en Agaley, de bedenker van het ‘cordon’, werd afgestraft.

Bestaat het ‘cordon sanitaire’ nog? In de ogen van de gewone man en vrouw niet. Dat ondervond ik toen ik op 27 september het vondelingenluik van de bekende hulporganisatie Moeders voor Moeders (MvM) in Borgerhout mocht openen. De organisatie telt meer dan 120 vrijwilligers en vindt zijn oorsprong in wat men in het sociologisch jargon ‘de basis’ noemt. MvM is een volksinitiatief, krijgt geen subsidies en draait uitsluitend op belangenloze inzet. De Moeders helpen op een zeer concrete manier arme vrouwen en kinderen aan de zelfkant van de maatschappij met voedsel, kleding, medicijnen en verwarming.

Toen MvM mij vroeg om het luik te openen, waarschuwde ik de vereniging dat zij mogelijk het establishment tegen zou krijgen. Dat vond men geen bezwaar. MvM is aan niemand schatplichtig. Niemand stoorde zich trouwens aan het feit dat ik de opening deed. Wel maakten enkele politici zich belachelijk. Miet Smet, ook uitgenodigd bij de opening, weigerde samen met mij gezien te worden en bleef buiten voor de deur staan. Vlaams Minister van Welzijn Mieke Vogels protesteerde, maar Vogels, die noch als schepen, noch als minister ooit een voet bij MvM binnenzette, kreeg onmiddellijk lik op stuk van Agaley-stichter pater Versteyleen die zich tegen de ‘rode reactie’ van Vogels kantte en zich achter MvM schaarde die men ‘geen partijpolitieke binding kan verwijten’. Het meest belachelijk maakte zich de Liga voor de Rechten van de Mens. De Liga, bij monde van haar voorzitter, voormalig

gestopt kunnen worden. Dan worden de komende verkiezingen ‘Stabroek’-verkiezingen. Het VB groeit, niet om wat het doet, maar om wat het symboliseert: het verzet tegen de leugen. De ‘allerzwartste’ zondagen moeten nog komen. De implosie van het Belgische bestel is nabij.

Alexandra Colen is volksvertegenwoordiger voor het Vlaams Blok

NUCLEUS

Opinieblad

Uitgegeven door:
vzw Nucleus
Filips de Goedelaan 22
8000 Brugge